

16. Szám.

Szorgalmad
szereztél. --
ácsid nekem
hogy mindig
t, elbeszélést
orolok, egy s

n irás vagy
s miatt, nem

jelentik
ez eszes
szene-
neg f. hó
vedések
csöndes
szí most
es szen-
en köny-

bácsi.

óczy Jolán
ott 484 frt
12 kr és 1

ra : Rhorer

ra : Rhorer

si Egylet

mutatva a

egyed-
ó bácsi.

maeum-épület.
v. társulat.

KISIRAP

...PÁROS-E VAGY PÁRATLAN? (Lásd a 262. lapon.)

XXX. kötet, 17. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. április 25-én.

HUSVÉTI DAL.

(Képpel a 261. lapon.)

HUSVÉT, Husvét, örömnép.
Kereszténység ünnepe!
Mely malasztal, kegyelemmel,
Diadallal van tele!

Üdvözöllek! — Tömény, virág,
S szent ének köszöntenek —
Mely szívünk mélyén fakadt fel,
S fényes Ég, feléd lebeg.

Üdvözöljük — ünnepeljük
A boldogságos napot,
Melyen az Ur a kereszten
Meghalt — és feltámadott!

ALADÁR ÉS HUGOCSKÁJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

EDVES kicsikém, nekem akard adni a te fényes krajczárkáidat? Köszönöm, de már nem fogadhatom el. Nem lesz nekem semmi bajom, ha egy-két hétig üres is a zsebem.

Megesókolta hugocskáját és visszaadta neki a fényes krajczárakat.

— Fogd kedvesem, tedd el a kincsedet.

Piroska, az igazat megvalíva, nagyon örvendett a dolog ilyen fordulatának. Nem is tagadta.

— Te nagyon jó fiu vagy, Aladár és ezentul még inkább foglak szeretni. Én odaadtam volna a szép krajczárkáimat, igazán oda adtam volna . . . én nem is sirtam volna . . . igazán nem . . . de egy kicsit sajnáltam volna és úgy örülök, hogy megmaradnak.

— Tudtam én azt. De azért annyiba veszem, mintha ide adtad volna és ezentul még kedvesebb kis hugocskám leszel.

— Igen, de ha reggel elalszol . . . miből fogod a büntetést fizetni?

— Hát biz azzal adós maradok, vagy pedig iparkodni kell, hogy el ne aludjam a reggelit.

Piroskának hirtelen kiderült az arca.

— Oh, majd gondolunk rá, nem fogsz elaludni.

Aladár nem igen ügyelt a kis bohó leány e szavára s ment egyéb dolgai után. De a kis Piroskának ki nem ment többé a fejéből az a gondolat, mely ekkor eszébe ötlött. Még lefekvéskor is azt forgatta kicsi fejecskéjében. Nem mondta el senki-nek, de eltökélte, hogy majd segít ő maga a bajon.

Mert honnan van szegény Aladárnak a baja minden reggel? Onnan, hogy nem keltik föl. Ha idején fölkeltenék, akkor szépen felöltöznék és pontosan ott volna a reggelinél. Piroska mindig pontosan fölébred; persze, mert őt este legkorábban fektetik le. Tehát nagyon egyszerű a dolog: mihelyt föbréd, sietni fog Aladárhoz és fölkelti.

— Igen, ezt megteszem, és a többiek holnap nem fogják csufolni az én kedves Aladáromat.

Ezzel a gondolattal aludt el és aludt jó ideig. Éjfél elmúlt, mikor fölébredt. Máskor újra behunyta volna szemecskéit, hogy tovább aludjék, de most eszébe jutott, amit este gondolt. Csak azt kellene tudni, hány az óra. Mindegy, ha fölébredt, jele, hogy már ideje fölkelni és ha kissé korán van is, nem baj, inkább korábban mint

későn. Világos is volt egészen, a teli hold pompásan beragyogott az ablakon. Piroška észrevette ugyan, hogy ez a fény sokkal sápadtabb, mint a rendes reggeli napfény; de talán a nap is álmos még egy kicsit, nem ragyog egész erejével; majd később fényesebb lesz.

Fölkelt tehát, nagyon óvatosan és csöndesen. Vigyázni kell, hogy valaki észre ne vegye, mert az lesz ám a dicsőség, ha Aladár lesz először talpon. Felöltözetlenül, mezítláb osont egyik szobából a másikba és szerencsésen eljutott Aladárhoz. Odalépett az ágyhoz és sugva mondá:

— Aladár, kelj föl! Eljöttem, hogy fölkeltselek.

Várt egy kis ideig, de Aladár nem mozdult.

— Kelj föl, Aladár! Kelj föl, akkor nem fizetsz büntetést! Kelj föl!

De Aladár csak aludt tovább édesdeden.

Piroška aggódni kezdett. Itt tenni kell valamit. Hogy ébreszse fel? Legkönnyebb volna, ha belekapaszzkodnék a hajába és jól meghuzná? Igen, de az fáj, már pedig fájdalmat a világért sem okozott volna az ő kedves testvérének. Jutott ennél sokkal okosabb is eszébe. Látta ő egyszer, amint a mama egy kis hideg vizet csöpögtetett az aluszékony Aladár arczára. Ettől fölébred bizonyosan most is.

Körülnézegetett és meglátta a nagy mosdótálat, mellette a spongyát.

— Belemártom... és az Aladár arczára facsarom ki.

Csak hogy kicsike volt, nagy bajjal érte el a spongyát és még nagyobb bajjal

nyujtogatta be a mosdótálba. Végre mégis nedves lett egy kicsit a spongya egyik csücske. Szaladt vele az alvóhoz és szerencsésen rá is csöpöpentett vagy három csöpöpet. És Aladár meg is mozdult, félálmosan fölemelte a kezét, végig simította az arcát aztán — tovább aludt.

— Most már fölébredtél, ugy-e? No, kelj föl gyorsan!

De Aladár csak aludt, mint a csap. Ez már rettenetes volt.

— Jobban kell bemártanom a spongyát, nem volt elég víz benne.

Sietett vissza a mosdótálhoz és hirtelen belecsapta a spongyát, úgy hogy kiesett a kezéből. Tessék, most már újabb baj! Lábujhegyre ágaskodott és nyuldogált be a mosdótálba, hogy megkaparítsa azt a gonosz spongyát; de e közben nagyon ránehezedett a mosdótál szélére, ez fölbillent és egyszerre csak hatalmas zuhatag omlott alá, végig fürösztve hideg vízzel Piroskát tetőtől talpig. Már ennek fele sem volt tréfa és akarta nem akarta, ijedten fölsikoltott.

Már erre csakugyan fölébredhetett volna Aladár; de hát ő csak aludt tovább, mint a murmutér decemberben; nem csoda, hogy reggel is oly nehezen birt fölébredni.

De ha ő nem hallotta: a mama a harmadik szobában is meghallotta és ijedten, csodálkozva sietett elő. Piroška a neszhallatára menekülni igyekezett, nehogy meglássák ilyen siralmas állapotban, mikor olyan volt, mint a kiöntött ürge. De éppen elébe szaladt a mamának, kinek aztán ugyancsak nehezen tudta megmagyarázni, mi járatban volt.

— Oh te oktalan kis bohó, hiszen még messze van a reggel. És így mezitláb jársz, összeáztatod magadat! Még bizony belebetegszel!

— Ezen nem busult a kicsike, csak azon, hogy kárba vezett a nagy fáradsága. A mama alig tudta megnyugtadni.

— Sebjaj no, kicsikém. Most szárazba öltöztettek és ha meg nem betegszel, ha reggel felébresz korán, mint máskor, akkor majd szabad lesz bemenned Aladár-hoz és fölkeltened.

(Folytatása következik.)

NAGY MOSÁS.*)

(Képpel a 264—265. lapokon.)

Sürgés, forgás, szorgoskodás,
All a baba-ruha mosás!

A ruháját össze-vissza
Kuszálta már a kis »Vicza«.

Megkuszálta szedte-vette —
És ugyancsak beszennyezte!

Málesi, Eszti, s te Mariska,
Böske, Julesa, s te Boriska,

Mind, ti kedves jó gyermekek,
Jöjjetek és segítsetek!

Te is Béla utána láss:
A vödörbe vizet bocsáss!

Az alatt majd piczi Eszti
Mocskos Viczát megfereszt!

Habzik a víz a teknőben,
Van is hozzá szappany bőven.

*) E kedves rajzban ismét egy tehetséges fiút mutatok be nektek. Neve *Glatz Oszkár*, az ev. gymnasiumban a IV. osztály tanulója. Ha folyton így halad, mint e kép mutatja, jelentékeny művész válhatik belőle.

Forgó bácsi.

És a tömzsi kezek alatt:
Ing, szoknyácska csak úgy dagad.

Ruha mind ki van öblítve,
Kötél is ki van feszítve.

Ilonka meg is ragadja,
A ruhát rá felaggatja.

S amig dolgozik mind annyi:
Tétlen legelész a csacsi.

De csak addig legel ám csak,
Mig vége lesz a mosásnak.

Aztán vödört, kannát, kádat,
Béla a hátára rá rak,

S viszi oda, honnan hozta,
Ha a ruha ki lesz mosva.

A SZIGETI VESZEDELEM.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon)

EM a híres Szigetvára ostromáról szól ez a kis történetke, nem is valami rettenetes csatáról; hanem azért mégis csak az volt a valóságos szigeti veszedelem, vagy hogy jobban mondjam: veszedelem a szigeten.

— A nevelő-intézet udvarán állt két izmos, vidám fiu, mikor egy harmadik pajtásuk közeledett. Egyik kezét a zsebében tartotta, a másikat ököltre szorította.

— No Károly, Elek, páros-e vagy páratlan, amit a kezembe tartok?

— Előbb mondd meg micsoda? szólt Károly.

— Nem, előbb találjátok ki, páros-e vagy páratlan, azután megmutatom.

— Oh persze! szólt Elek. Ki tudja, micsoda bolondságot gondoltál. Valami

(Folytatása a 262. lapon.)

t :
gy dagad.

tve,
e.

annyi :

n csak,
nak.

kádat,

zta,
va.

ELEM.

ostromáról
ke, nem is
ról; hanem
ágos szigeti
mondjam :

án állt két
harmadik
ét a zsebé-
szorította.
áros-e vagy
ok?
soda? szólt

ki, páros-e
atom.

. Ki tudja,
ál. Valami

.)

HUSVÉT. (Lásd a 258. lapon.)

(Folytatás a 260. laphoz.)

kavics vagy bogár van a kezében; érdemes is azt találgatni.

— Nem kavics, nem is bogár. Csak találgátok ki.

— Ugyan hagyd el, Sándor! Igaza van Eleknek, nem érdemes találgatni, mert legfeljebb az sülné ki, hogy valami páratlan bolondság.

— Az már igaz, szólta Elek. Amit te csinálsz, az mindig valami páratlan együgyűség.

Sándor egy pillanatra, de épen csak egy kicsike pillanatra majdhogyan meg nem haragudott. Mert pájtásai sokszor boszantották így. A tanárai szerették mint eszes derék fiút, de a pájtásai nem sokra becsülték, mert sokkal gyöngébb volt mindenféle játékokban, birkózásban és szeretett tanulgatni olyankor is, mikor nem volt kénytelen vele. Ezt pedig pájtásai nagyon oktalan dolognak tartották és megszokták, hogy Sándort afféle kis ostobának tartják. De mert jó fiúk voltak, mégsem bántották igazán. Sándor pedig nem egykönnyen haragudott meg, azért tehát most is újra így szólt:

— Jól van jól, csak csufolódjatok, majd abba hagyjátok, ha megmutatom. De elébb ki kell találnotok, páros-e vagy páratlan? (Lásd a képet a czimlapon.)

— Legyen hát páratlan, no! szólta Károly.

— Nem találtad el, mert páros.

És kinyitva markát, két ujjonátuj forintost mutatott.

— No's, ugy-é, ez már nem páratlan bolondság. Szüleimtől kaptam az ünnepre. Azt irták, hogy mivel nem mehettem

haza, hát ezen a pénzen szerezzek magamnak valami mulatságot. Én azt szeretném, ha együtt mulathatnánk valami kellemes módon.

— Ez derék volna, szólta Elek. De hát mit csináljunk? Vehetnénk holmi csemegét. . . csak hogy azt kapunk úgy is eleget.

— Tudjátok mit? Kérezkedjünk el az igazgatótól egy nagyobb kirándulásra. Bérelünk csónakot, kivezünk a szigetre, ott halászgatunk.

— Nagyon jó lesz! Csak kapnánk engedélyt!

— Megpróbáljuk.

Mindjárt be is mentek az igazgatóhoz és előadták kérelmüket. Hanem az engedélyt nem kapták olyan könnyen.

— Persze, kellemes volna, de csak nektek ám! szólta a jó öreg igazgató. És nektek is csak addig, míg bajba nem keveredtek. Én pedig az egész idő alatt aggodjam, nem csináltatok-e valami oktalanságot, nem fordultatok-e a vízbe vagy más efféle kedves kaland nem történt-e veletek.

— Oh, igazgató ur, hiszen ott leszek én. . . tudok én vigyázni, szólta Károly önérvényesen.

— És mi ketten erősek is vagyunk, tévé hozzá Elek. Nem először leszünk már ilyen kiránduláson. Sándorra majd vigyázunk.

— No, ha komolyan ígértek, nem bánom. Már elég nagyok vagytok, hogy kissé a magatok lábán is mozogjatok. De azt előre mondom, ha valami hiba lesz, jövőre olyan felügyelet alá helyezlek, mint az abéczés kis fiukat.

— Oh, arra nem kerül a sor, felelék a fiuk vidáman.

— Akkor hát nem bánom, menjetek és mullassatok. Ugyis szomorubb az ünnepek, mint a többi fiuké, kik haza mentek. De még egyszer mondom, szégyent ne valljak veletek!

Károly és Elek újra biztosíták az igazgatót, hogy nem fog csalódni bennök. Sándor nem szólt semmit, tőle nem is várták, mert ő a nagyobb pajtások gondjaira volt bizva.

A kitüzött időben pontosan el is indultak és minden olyan pompásan ment, amint csak kívánhatták. Nagyszerű mulatság volt ott ringatózni a csónakban, evezgetni fel és le. Mikor pedig már megelégték az evezést, kikötöttek a nagy szigeten, a csónakot egy fához kötötték és a magukkal hozott horgokkal halászatni kezdtek.

— Én hoztam ám bográcsot is, meg sót, paprikát, minden hozzávalót, főzünk jó halászlévet, szólt Károly. Tudok én ám ahhoz is.

Ennek még inkább örültek.

— Csak jó nagy halat foghatnánk!

Azt bizony nem fogtak, hanem fogtak aprókat. Mulatságnak az is jó volt. Mikor már eleget fogtak, tüzet raktak s Károly megfőzte a halászlét. Meg is ették és dicsérték, hogy nagyon jó. Hanem azért nem igen mertek volna belőle hazavinni kóstolónak.

A jeles ebéd után kutatásra indultak a sziget belsejébe.

— Egyikünknek jó volna itt maradni, szólt Sándor. Felöltőink a csónakban vannak... hátha valaki elviszi.

Elek és Károly nagyott nevettek.

— Elviszi! Itt a pusztaszigeten, ahol csak mi hárman vagyunk!

Sándor belenyugodott és elmentek, gyűjtöttek ritka füveket és mikor már ideje lett, hogy lassacskán hazatérésre gondoljanak, visszamentek a csónakhoz. Hanem azt hiába keresték, — a csónak eltűnt, hire sem volt többé.

Elképedve bámultak egymásra.

— Talán rosszul emlékszünk, nem ezen a helyen hagytuk, szólt Károly.

— Meglehet... keressük, szólt Elek.

— Ugyan hogy beszélhettek ilyet? mondá Sándor. Hisz itt van még a tűz, melyet raktunk. Épen ezen a helyen voltunk, a csónak jól meg is volt kötve, tehát okvetlenül járt itt valaki.

— Igen, mert a kis bográcsot, emlékszem, ott hagytuk a tűznél... s az sinces itt. Oda vannak ruháink! sopánkodott Károly.

— Azok megkerülhetnek, szólt Sándor. De most hogy jutunk haza? A Dunát nem bírjuk keresztül uszni,

— Igaz! szólt Károly és Elek egyszerre.

— Nevettetek rajtam, most segítetek. Ugy-é nem tudtok.

— Mit tehetünk? Legföljebb kereshetjük... hátha itt a szigeten kötött ki a tolvaj... vagy talán nem is tolvaj... csak megréfált valaki. Én megyek lefelé... ti ketten menjetek fölfelé... hátha rátalálunk, szólt Elek.

Megindult s Károly meg Sándor is. Károly dühösen fenyegetőzött.

— Csak kezembe akadjon az a semmire való! Majd megemlegeti.

Sándor némán haladt öregebb pajtása mellett, de annál jobban figyelt. Egyszerre, mikor már jó messze mentek, hirtelen megfogta Károlyt.

— Állj meg! Nézd a part mellett eveznek a csónakunkban... most kikötnek... a sűrű bozót közé huzzák. És nézed... itt a bokrokon tul cigányok tanyáznak; úgy látszik, kóbor cigányok...

Károly meghökkenve bámult oda.

— Ez baj... nagy baj... ezek többnyire veszedelmes, gonosz emberek... ha oda megyünk, az lesz belőle, hogy még minket is kifosztanak. Meneküljünk vissza!

Sándor azonban nem mozdult s így szólt:

— Maradj itt és ne áruld el magadat. Valamit kell tennünk... én megpróbálok...

... De bajba kevered magad!

— A baj már megvan. Kincsek nincsenek nálam, hát végre is nem kell valami

nagyon félnem. Bizd csak reám, gondoltam én valamit. De csöndesen maradj, mert ha látnák, hogy ketten vagyunk, mindjárt gyanítanak, hogy a csónakot

keressük. Lesd a bokrok között, mit teszek.

És Sándor egész nyugodtan megindult a cigánytanya felé. Lassan ment,

le-lehajolva és füveket tépegetve, mintha egyéb gondja se volna. Egyszerre csak ott volt a csónaktolvajok mellett, kik már messziről fürkészve nézegették.

— Ni ni! Hát lakik itt valaki ezen a szigeten? szolt Sándor. Azt hittem, hogy csak magunk vagyunk itt.

— Hát maga kicsoda, szép ifuracs-kám? szolt egy izmos termetű cigány. És mit keres itt?

— Tanuló vagyok, látja. Ide jöttem pajtásaimmal, mert itt mindenféle ritka füvek vannak.

— Hát aztán hogy jutottak ide?

Sándor nagyot nevetett.

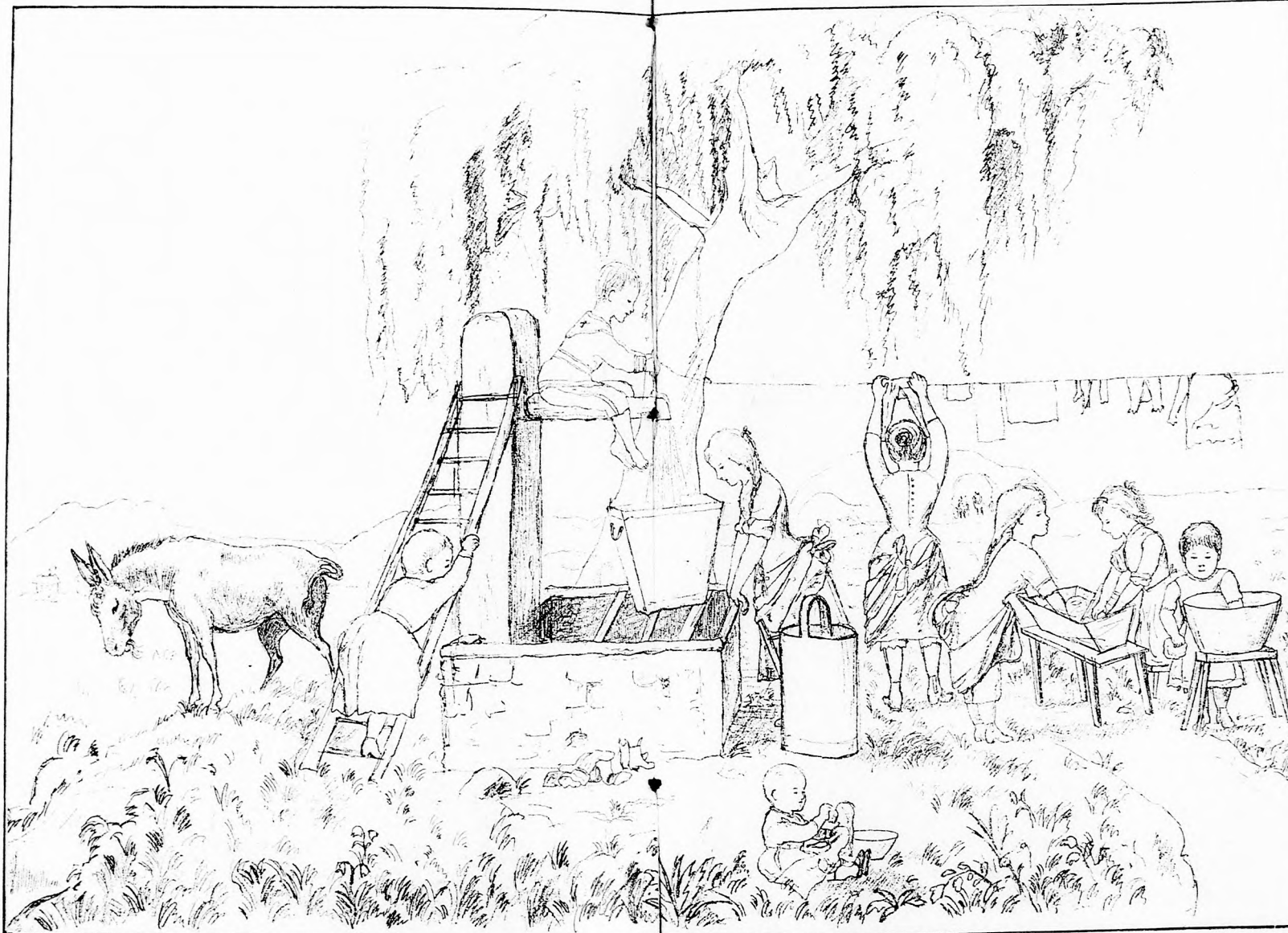
— Hogy? Hát csónakon.

— És hányan vannak?

— Egész kis csapat. A többiek amarra lefelé járnak.

— Aztán csónakon mennek haza is?

Sándor sejtette, hogy a tolvaj ravasz-ságból kérde ezt; tudni szeretné, valjon észrevették-e már a csónak eltűnését.

NAGY MOSÁS. (Lásd a 260. lapon.)

Ha ezt elárulja, akkor a tolvajok beülnek a csónakba, eleveznek és akkor ütheti bottal a nyomukat. Csakhogy Sándor ezt rögtön belátta és megint csak jókedvüen felel:

— De furesákat kérdez, barátom! Hát hogyan mennék másképp, mint csónakon? Amott lent kötöttük ki a nagy füzfánál, pajtásaim már talán ott is vannak. Én is megyek már vissza... csak még ebből a szép növényből keresek néhányat. Segíthetnének... nézzék... ilyet keresenek... a ki hoz, kap egy pár krajczárt.

A semmirevalók egy pár pillanatig érthetetlen nyelven beszéltek egymással. Még pedig ezt mondta egyikök:

— Tegyük meg, amit kíván, akkor elmegy és mi odább állunk a csónakkal. Társai visszatérnek, keresni fogják a csónakot és ide tévedhetnek, mindjárt tudni fogják, hogy mi hoztuk el... talán sekan vannak és valami pisztoly is lehet valamelyiknél... az ilyen urfiak azt is hordanak, mikor kirándulnak.

Sándor titkon nagy feszültséggel leste, mire szánják magukat a tolvajok. Aztán nagy örömmel hallotta, amint egyik így szólt:

— Mutassa ifiuracskám azt a füvet majd keresünk.

— Majd én is keresek, szólt Sándor.

És mindnyájan lehajolva szét oszoltak, keresgélve a fűben. Sándor pedig ezalatt, mintha véletlenül történnék, mindinkább közeledett a parthoz, a bozót felé, melyben a csónak el volt rejtve. Szive ugyancsak dobogott, mikor már egészen közel jutott.

— Most csak egy-két ugrás és ott vagyok... csak annyi időm legyen, hogy eloldjam a kötelet és bejussak a mély vízre... mert ha utolérnek ezek a csavargók, még megfojtanak. Már hiába, meg kell lennie. Most... egyik sem néz ide. Isten nevében!

Egy-két ugrással ott termett, eloldotta a kötelet, beugrott a csónakba és fölkapva az evezőt, egész ereje megfeszítésével tolta ki a sekély vízből. A dobbanásra figyelmessé lettek a csavargók s oda pillantottak.

— Viszi a csónakot! No megállj! Agyonütlek, megfojtlak!

Igy kiáltott az egyik tolvaj, ki legközelebb volt és hatalmas ugrásokkal ott termett a parton, remélve, hogy a sekély vízbe még utána gázolhat a csónaknak és megragadhatja. De Sándor végső erőfeszítéssel kilendíté a csónakot a mély vízre, a hol már nem kellett félnie. Onnan most már ő fenyegetőzött.

— Ugy-e, kifogtam rajtatok, semmirevalók! Most megyek pajtásaimhoz, vissza jövünk és akkor jaj nektek!

A három csavargó jobbnak látta ezt meg nem várni és gyorsan elfutott. A sziget tulsó partján volt nekik egy rozsz lélekvesztő ladikjok, abban elmenekültek.

Sándor kiáltásaira Károly és Elek eljöttek, beültek és minden további baj nélkül értek haza.

Hanem utközben a két nagyobbik pajtás sokáig nagyon csöndes volt, kivált Károly. Végre aztán megszólalt:

— Neked köszönhetjük, Sándor, hogy kiszabadultunk a veszedelemből. Soha nem foglak ezentul kicsinyelni, mert

látom, különb vagy nálamnál. Én csak játékban voltam ügyes és bátor, de te a bajban mutattál okosságot és bátorságot. Ez pedig az igazi.

A FEKETE TÜNDÉR.

— Mese. —

(Három képpel)

HALLOTTÁTOK-E már, hogy valaha valahol fekete tündér járt volna? Én nem hallottam, pedig megtörtént hajdanában, akkor, a mikor még tündérek jártak a földön. Mivel pedig már megtörtént, hát már csak elmondom, hogy és miképen történt.

Hol volt, hol nem volt, egyszer valahol és valamikor volt egy hatalmas király. Annak az országában sokan látták a fekete tündért, de mindenki félt és futott előle, mert valami gonosz manónak nézte. Nem is csoda, mikor a tündéreknek aranyos csillogó ruhájuk szokott lenni, a mi kis tündérünk pedig olyan volt, mint a valóságos kormos kéményseprő. Busult is miatta eleget.

— Jaj nekem, mikor szabadulok meg! sohajtá. Milyen nehéz próbára tett a királynőnk! Hol találok én valakit, a ki megváltson.

Mert arra volt szüksége, büntetésül engedetlenségeért. Csak olyan fényes ragyogó köntöse volt neki, mint a többi tündérnek; hanem egy éjjel megfélemtetett kötelességéről, nem tért haza a pontos időre, s a gonosz manók elől egy kéménybe kellett rejtőznie, hol aztán tetőtől talpig csupa merő korom lett. Így akart visszatérni Tündérországba, de a kapunál megállították.

— Nem jöhetsz be. A királynő látott messziről; látta, hogy csuffá tette a tündérruhádat. Ott kint kell maradnod mindaddig, míg valaki, a kivel jót tettél, halálból tisztára nem mos.

Ez már kemény büntetés volt. Mert hiába tett a szegény Kormos tündérke akármi jót: mihelyt meglátta valaki, futott előle, nem bizott benne, tehát nem is mosta tisztára. Bolyongott tehát tovább nagy busan.

Történt pedig egy napon, hogy annak az országnak a hatalmas királya rettenősen unatkozott. És mert annak, a ki unatkozik, sok furcsaság jön eszébe, a király is ilyet parancsolt:

— Egy szép macskát kívánok. A kinek van szép macskája, hozza élémbe. A melyik legszebb lesz, megveszem. Annyi aranyat adok érte, a mennyit a cicza nyom.

No, volt is aztán macska-vándorlás a királyi palota felé! A kinek csak valamire való macskája volt, mind vitte a király elé. De ő felsége nagyon kényes, válogatós volt, egyik sem tetszett neki.

A kis fekete tündér láttatlaná téve magát, ott járt-kelt.

— Itt talán tehetek valami jót. Ismerek kint a város szélén egy nagyon szegény, de becsületes családot... majd láttatlanul sugok valamit annak a kis Petinek a fülébe... aztán meg a királynak is.

Petike csakugyan ott élt a város szélén egy rozzant házikóban. Édes anyja betegen feküdt, kicsike testvére egész nap sírt; nagy volt az ő nyomorúságuk, sokszor bizony még száraz kenyér sem volt

betevő falatnak. El is busulta volna magát Petike halálra, ha nem lett volna vele Titi, az ő kedves kis cziczája. Ezzel elmulatott, eljátszogatott és mikor mind a ketten éhesek voltak, legalább együtt siránkoztak. Csakhogy Titi mégis inkább tudott magán segíteni, mert ha már épenséggel nem kapott semmit, hát elment egerészni. Így aztán nem is soványodott le.

Egy napon Petike mély gondolatokba merülve simogatta az ő kedves Titijét. Nemcsak gondolkozott, hanem, mi tagadás, sirdogált is.

— Szegény Titi, válnunk kell! Mind hiába, meg kell lennie. Hallottad, mit hirdett ki a király? Nem hallottad? No mindegy, mégis úgy van. Te legalább is két fontot nyomsz, ha megtetszenél a királynak és ugyan annyi aranyat kapnék, mindjárt nem volna semmi baj a háznál, hívatnék orvost, vennék orvosságot anyácskámnak. Az igaz, hogy nagyon sajnálnálak... de hát anyácskám és kis testvérem mégis előbbre való. Nem is tudom, hogy eddig mért nem jutott eszembe...

most egyszerre mintha valaki azt sugta volna, hogy próbáljak szerencsét.

A czicza nem mondott ellene egy szót sem, Petike tehát ölje kapta és vitte a királyi palotába. Az örök máskor be nem bocsátották volna az ilyen meztlábos, rongyos fucskát; de most nem állhatták utját, mert czicza volt az ölében. Titi eljutott tehát a király elé. Együtt voltak a

miniszterek és nagyurak, kiknek tanácsot kellett adni, melyik macska méltó arra, hogy a király kedvencz macskája legyen.

— Legelőször is halljuk, tud-e szépen nyávogni? szólt a legfőbb miniszter, kinek leghosszabb volt a szakála.

És megcsipte Titi farkát. Mivel pedig Titi nem volt hozzá-

szokva az ilyen gorombasághoz, oly hatalmas nyávogásra fakadt, hogy mindnyájoknak majd meghasadt a fülök.

— Pompás hangja van, szólt a király elégedetten. És lám, nem haragtartó, vigan siet a gazdájához (Lásd a képet a 268. lapon) magasra emeli farkinczáját, mintha semmi bántódása sem esett volna. Megtartom. Ez lesz a királyi udvari macska.

...SIET A GAZDÁJÁHOZ.

ki azt sugta
esét.

ellene egy
apta és vitte
máskor be
mezitlábos,
em állhatták
ölében. Titi
yütt voltak a
niszterek és
gyurak, kik-
k tanácsot
llett adni,
elyik macska
eltő arra,
gy a király
dvencz macs-
ja legyen.

— Legelő-
r is halljuk,
le szépen
ávozni? szólt
legfőbb mi-
zter, kinek
ghosszabb
t a szakála.
Es megcsipte
i farkát. Mi-
pedig Titi

n volt hozzá-
oz, oly hatal-
mindnyájok-

zólt a király
tartó, vigan
a 268. lapon)
antha semmi
Megtartom.
ka.

Petike hamarjában nem tudta, örül-
jön-e, vagy busuljon; mert hát megkapja
a jutalmat, de el kell ám válni kedves
játsszótársától. Hanem már ezen keresztül
kellett esni, hiába.

— Fizessétek ki ennek a derék fiu-
nak a macska árát! parancsolá a király.
Mégmérték Titit. Épen két font

volt. Petike megkapta a két font aranyat
s elbucszott Tititől.

— Ne busulj, jó Titi! biztatá. Itt
sokkal jobb dolgod lesz ám, mint nálam.

Mit gondolt Titi, nem tudom, de az
bizonyos, hogy fényes urasága kezdetét
nem igen szerette. Pompás selyem nyak-
ravalót kapott, mely nagyon szép volt, de

... ODAKAPOTT A HÁTÁHOZ. (Lásd a 271. lapon.)

nagyon alkalmatlan is. Aztán egy szálas
hírnök az ölébe vette és két trombitással
bejárta vele a várost. A trombitások mind-
összetrombitálták az embereket, a hírnök
pedig kiáltá:

— Hüséges alattvalók! Ime nézzétek,
ez a gyönyörűségecsicza a király cziczája.
Jól nézzétek meg és ha valamiképp meg-
nék, hogy a palotából kísétálna, a ki meg-

pillantja, rögtön hozza vissza, mert külön-
ben halállal lakol.

Titi szörnyen unta, mikor így végig
hurezolták az utcákon. Nagy sokára aztán
mégis vége lett a bemutatásnak és vissza-
vitték a király termeibe. Onnan ki sem
bocsátották többé. Külön őr állt minden
ajtó mellett és vigyázott, hogy a király ked-
ves cziczája meg ne szökhessék.

Pedig Titi bizony szeretett volna megszökni. Nem tetszett itt neki az élet sehogysen. Aranyos csészéből a legpompásabb kövér tejfölt kapta; de mit ért az, mikor nem ehetett a maga kedve szerint? Ha feldöntötte a csészét és belelépett a tejeckébe, midjárt ott termett az udvarmester és nem engedte, hogy Titi a padlóról nyalja föl a tejet; mikor pedig az még olyan jó! Még csak azt sem engedték meg, hogy maga mossa meg evés után a bajszocskáját, hanem selyem kendővel törülgették, amit Titi szörnyű módon nem szeretett. Játszani meg nem volt kivel, az öreg király nem tudott ugy a földön hemperegni, mint Petike, játék nélkül pedig mit ér a fiatal cziczaélete? És még ha legalább egy kis egerésszel mulathatott volna! De nem, a király termeiben nem volt még csak egy egérfia sem, hiába járt össze minden zeget-zugott.

— Hitvány hely ez! gondolá Titi. Sokkal jobb dolgom volt nekem Petikénél.

És e fölött nagyon elbusult. Olyan kedvetlen, haragos lett, hogy alig lehetett

birni vele. Nem törődött Titi még a hatalmas királylyal sem.

Az öreg királynak ez nem tetszett. Hogy is tetszett volna, mikor a leghatalmasabb urak is keresték a kedvét, hizelegtek neki, csak Titi nem.

— Hm! Nem vagyok megelegedve ezzel a cziczával, dörmögé.

— Valóban, ez a czicza goromba egy czicza, szolt az első miniszter.

... HARAGOSAN SZÁLLT VELE SZEMBE.

(Lásd a 272. lapon.)

Titi nem törődött ezzel sem. Hanem aztán következett valami, amivel annál keservebben kellett törődnie.

Nagy tanácsgyűlt össze a királynál, az ország gondját végezték. A bölcsek és nagyurak ott ültek az asztal körül, legfölül pedig a trónusán ült az öreg király,

hallgatva, mi minden bölcsek és okos dolgokat beszélnek össze az ő hű tanácsosai. Csak az volt a baj, hogy nagyon forró nyári nap volt, az öreg király lassanként beleunt a sok bölcsek beszéd hallgatásába és a hőségétől eltikkadva, csöndeskén elszenderedett.

Mikor ezt észre vették, elhallgattak mindnyájan és mozdulatlanul ültek, kö-

hinteni sem mertek, mert jaj lett volna annak, a ki a királyt fölriasztja édes szendregéséből. A főudvarmester épen föl-emelte volt a lábát és nem merte többé leeresztetni, mert nagyon csikorgott a saruja; inkább állt fellábon. Mindenki tiszteletben tartotta a király szundikálását, csak Titi, a haragos Titi nem törődött vele. Ott járt-kelt a teremben és keresett valami időtöltést, de biz' ott nem talált. Egyszerre azonban megpillantott valamit: az első miniszter köntösének lelogó bő ujját.

— Ni ni, egy nagy lyuk! gondolá Titi. Hátha valami egérlyuk? Fürkészsziük csak ki.

És mielőtt valaki észrevette volna, fölugrott a székbe és a köntös ujjába bujt, gyorsan kapaszkodva fel. El is jutott szerencsésen a bő köntös alatt az első miniszter hátáig.

Az első miniszter úgy megijedt, hogy majd lefordult a székéről. Azt sem tudta hamarjában, mi karmolászsza és rémülten oda kapott a hátához. (Lásd a képet a 269. lapon.) A kemény markolásra Titi persze nyafogni kezdett.

— Uram Teremtőm! sugta rémülten a főudvarmester. A király ő felsége macskája van ott! Jaj, csak vigyázva, gyöngéden vegye ki... mert különben föllármázza sivalkodásával ő felségét és akkor jaj nekünk!

Szerencséjükre Titi nem találta kellemesnek a helyzetet, egér sem volt ott, tehát kimászott. Azzal egy csöppet sem törődött, hogy olyan nagy riadalmat okozott; inkább keresett magának más mu-

latságot. És milyen szencsétlen mulatságot talált!

A király, a mint trónusában szundikált, lelógatta kezeit és álmában meg-megmozgatta. Titinek ez tetszett, azt hitte, vele akar végre valaki játszani. Odaugrott és éles karmaival megkapta a király kezét. Ő felsége nemcsak fölébredt, hanem majd lebukott a trónusról ijedtében. Nem is esett az meg eddig soha rajta, hogy az ő királyi kezeit valaki össze merje karmolászni. Mikor látta, mi történt, dühösen kiáltá:

— Egy pillanatig se legyen itt többé ez a gonosz szörnyeteg! Csukjátok be a legsötétebb börtönbe!

És Titit becsukták a legsötétebb börtön legmélyebb fenekére.

Most már szivesebben sétálgatott volna a király fényes termeiben, még ha unalmas volt is ott egy kicsit az élet. Mert itt lent meg már épenséggel nem volt mulatságos. Koromsötét volt a börtön és szegény Titi hiába nyávogott, hiába sirt és panaszkodott, nem hallotta senki, vagy ha talán hallotta is, senkinek sem volt szabad segíteni. Enni valót pedig ugyan hiába keresett, mert ott sem volt egér. Most már látta Titi, hogy vége van, itt kell nyomorultan éhen vesznie.

Pedig nem úgy volt, közel járt megmentője, ez pedig nem volt senki más, mint a kis fekete tündér. Éjszakára ott huzta meg magát a kéményben, mely leszolgált egészen a Titi börtönéig. Ott meghallotta a szegény Titi panaszát.

— Mi ez? Ilyen szomorú sorsra jutott, a kivel én jót akartam tenni? Ezt nem engedhetem. Mindjárt kiszabadítom.

Lebocsátkozott a kéményen.

— Ne félj semmit, Titi, itt vagyok én. Kiviszlek a szabadba.

Persze, csak a kéményen keresztül vihette. A kémény nagyon szűk és rettenően magas volt. Titi ugyancsak prűszkölt, mikor végig kapaszkodtak benne és mire a tetejére jutottak, olyan kormos lett, hogy valóságos fekete macska lett. Hanem ezzel keveset törődött. Mihelyt a kémény tetejére értek, leugrott a tetőre, onnan a szomszéd házra s csakhamar lent volt a földön, aztán szaladt egyenesen régi gazdájához, Petikéhez. Már sötét éjszaka volt, mikor oda ért és az ajtónál nyávogni kezdett. Petike kinézett az ablakon.

— Takarodjál innen, te csuf fekete macska!

Titi nagyon elszomorodott. Gazdája nem ereszti be, nem ismer rá, mert fekete lett! Most már mitevő legyen? A mint busan szétnézett, megpillantotta a színtén busan közeledő fekete tündérkét. Még Titi is megijedt tőle, mert csak most látta színről színre. Haragosan szállt vele szembe: (Lásd a képet a 270. lapon.)

— Oh Titi, hát te is félsz tőlem, megmentődtől?

Titi ráismert a hangra.

— Te vagy az? Az már más! Neked hálával tartozom, ámbár megint csak szomorúságom van, mert kis gazdám nem akar befogadni.

— Persze, az a bajod, ami nekem! Kormos lettél, nem eresztnek haza, mint engemet.

— Oh, ha neked csak az a bajod, azon én segítek. Mi cziczák nagyon jól

tudunk mosakodni. Megállj csak, mindjárt tisztára mosdatlak. A korom nem valami jóízű ugyan, de a ki velem olyan jót tett, azért nyelhetek egy kis keserüséget.

Mindjárt neki fogott és szaporán nyalogatta a kis tündért. S mintha valaki segítette volna, — alig telt bele egy-két pillanat, a tündérke már fényes aranyos ruhájában állt ott és arcza sugárzott az örömtől.

— Beteljesedett a föltétel, akadtam egy oly hálás lényre, a kiben nagyobb volt a hála, mint a félelem. Most már visszatérhetek Tündérországba. Hanem előbb neked is visszaadom szép fehér szinedet.

Megérinté tündérvesszéljével és Titi-ről lehullt a csuf feketeség. A tündérke elröppent. Titi pedig visszatért az ajtóhoz nyávogni. Petike megint el akarta kergetni, de most már ráismert s persze nagy örömmel beeresztette.

Örültek egymásnak roppantul, de csak reggelig. Ekkor eszébe jutott Petikének, hogy Titi nem az övé, eladta a királynak, s Titi bizonyosan megszökött. Vissza kell vinni, ez a becsület. Hanem mikor a palotához ért, az örök dühösen rárontottak.

— Halál fia, a ki macskával csak közel is mer jönni a királyhoz! Pusztulj!

Petike és Titi csöppet sem bánták, haza mentek és azután boldogan éldegéltek. A fekete tündért pedig azóta nem látta senki sem.

Az ünnepek alkalmából annyi szíves jó kívánságot kaplam, hogy egyenkint nem is köszönhetem meg, csak így tömegesen küldöm valamennyjőtök felé szeretetemet és hűségemet a kedves megemlékezésért.

Megfejtések és megfejtők, Forgó bácsi postája, Gyász és Jótékonyág című rovatok térszűke miatt a jövő számra maradnak.